

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Num.ª atrassats des 2.ª tom...	0'06	»
Id. id. des 1.ª tom...	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÈ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos....	1'50
	1 any.....	5'00

UN DURO Á CONTA Y MITAT.

(ACABAMENT.)

II.

Anem que passats ja vint y tants d'añs de lo que contavem dissapte; succelí qu'un dia à una botiga de ferreteria d'aquella ciutat, s'hi presentá un señó forasté molt ben vestit, y va demaná per l'amo de sa botiga. Sortí un jove per veure que se li ofería, més es forasté li va dí que no'l demanava à éll; que segurament es señó que cercava, qu'era l'amo de sa botiga de més de vint añs abans, ó s'havía mòrt ó s'havía retirat des comèrs; per lo mateix que li fés favó de dirli si'l havia conegut, y ahont podria veure 'l à éll ó à n'es séus hereus.

—Aquest señó encara es viu.

—¿Sap ahont está, perque m'interessa parlar amb éll?

—Encara que sia massa preguntá (digué aquell jove) ¿me podria dí per quin motiu desitja veure 'l?

—Perque tench que liquidá amb éll un comèrs que duyam plegats à conta y mitat, (contestá es señó que no era altri més qu'Eu Jordi ja homo fét y rich.)

—Jò som es séu fíy, (replicá es jove amb sa cara trasmudada,) y aquesta botiga corre à conta méu, y desitjaria que, si mon pare ha de tení cap disgust per aquest motiu, fós jò es qui passás contes amb vostè; perque mon pare es tornat véy, y es hora de que tenga unes bones veyeses.

—Jò, encara que sia des mateix mòdo de pensá de vostè, no puch passá contes amb ningú més qu'amb éll. Es cosa personalíssima.

—En aquest cas; ¿me permetrá que jò hey sia devant, quant les passarém?

—No hey ha dificultad de cap casta per part méua.

—Ydò venga amb mí.

Tots dos s'en entraren dins un portal des costat, tocaren à n'es pís principal y allá sortí es señó véy à rebrerlós y à parlar amb aquell forasté que no coneixia.

—Vench à darli conta, (li digué En Jordi) d'un negòci qu'he duyt à conta y mitat amb vostè.

—No recòrd tení contes pendants amb ningú, (contestá es véy;) però, jò may he negat sa méua firma, ni he refuat ses consecuències bones ó males que sòl dú es comèrs.

—Amb aquest negòci no hey ha cap compromís formal per part de vostè. És un assunto completament de confiansa, y es amb vostè mateix amb qui jò vaitx tractá y concloure sa compania qu'he duyt, perque sa séua cara no ha mudat cap mica y heu sé perque la conserv gravada dins sa méua memòria, còm si fós cosa d'ahí; maldament hajan passat més de vint añs.

—Será axí còm vostè diu, més jò no conserv recòrd de tení cap tracto amb ningú, pendent de liquidació.

—¿No se recòrda d'un atlòt que li demaná llimosna un dia devés les deu des dematí, devora es mostradó de sa botiga d'aquí baix?

—No señó. ¿Tants ne venían à que los fés caritat!...

—¿No se recòrda tampoch, que li va dí que no tenia pare ni mare, ni ofici, ni benefici, y vostè li aconsejá que se fés mercadé?

—No señó. Jò donava aquest consej à molts d'atlòts.

—¿No se recòrda tampoch, que vostè vejentlo resòlt à prendre aquesta carretera, per darli una maneta, li va doná un duro; en so ben entès de qu'aquell capital anava à partí ganancies?

—Call. Qualque cosa me vé ara à sa memòria. ¿Qu'era un atlòt qu'anava tot espellissat, sense sabates ni jach?

—Es mateix.

—Sí, que me'n recòrd. Sí, señó. Per cèrt qu'era un nin que conversava molt bé y amb ses preguntes qu'm feya li vaitx coneixe vèna p'es comèrs, y li vaitx doná quatre conseys, al temps que li feya aquella caritat.

—Perdon. Aquell duro que li doná, no era per caritat. Vostè li va dí que quant volgués tornarley, li havia de doná conta de ses ganancies.

—Es molt probable que ley digués

axí; però sa méua intenció, francament, era sa de ferley de llimosna.

—Però aquell atlòt no ley rebé, y en tant es axí que no ha tornat captá pús. Aquell atlòt som jò, que gracies à n'es séus conseys vench ara à tornarli aquell capital d'un duro, y à ferli entregó de sa mitat de ses ganancies qu'he goñades amb aquell duro.

—¿Vostè es aquell atlòt? ¿Quina variació més completa fan ses persones en aquest mon! Estlich molt content de que es méus conseys li hajan estat tan profitosos; y pòt viure tranquil en quant à n'es duro, perque no era sa méua intenció sa de recuperarló. Jò n'hi'n fas gracia, axí còm renuncihi à sa part de ganancies qu'haja pogut fé amb éll.

—¿Ah! No señó. Vostè 'm dispensará. Ses ganancies d'aquell duro son de tots dos, y segons veurá esplicat y demostrat amb números dins aquest llibre que duch, pujan vuytanta mil duros, y de aquests vuytanta mil, n'hi ha coranta mil que son de vostè. Aquesta cantitat es massa gròssa per no volerla cobrá. No es méua, y no la vuy. Y vostè té infants à n'els quals deixarle.

—Jò tampoch no dech haverla de rebre perque no l'he suhada. Prenga per allá ahont vulga.

S'escoblatjaren un poch sense que ningú des dos cedissen en sa séua pretensió, y d'axò resultá que se féren molt amichs. S'ansiedat des séu fíy se torná admiració en vés d'aquell señó que tan bé se volia portá amb son pare, y corre-gué à avisá dues germanes que tenia perque sortissen, y el coneguessen. Les hi presentá y son pare el convidá à diná es dia siguent que per casualidad era sa fésta des sant d'una d'elles.

En Jordi prometé qu'aniria à diná amb ells y acabarían de conversá d'aquell assunto.

Se despediren y l'ondemá se presentá altre vegada à la casa à honrá sa taula d'aquell honrat comerciant; que va está de lo més ben servida.

Volian qu'En Jordi segués à cap de taula, més éll no heu volgué admetre de cap manera. A la fi s'hi va assèure es señó véy, qu'à un costat hey tenia En

Jòrdi y à s'altre es séu fiy. Devòra En Jòrdi hey sèya sa fiya majó de la casa y al costat des fiy s'altre germana més petita.

Dinaren y à n'es postres torná trèure En Jòrdi sa conversació de sa liquidació de contes, més es véy persistí en sos séus tretze de no volè rès perque no heu havia suhat y llavò En Jòrdi li va dí:

—Ja que vostè vòl renunciar à favor mèu es capital y ses ganancies des negòci que jò he tengut fins ara en compania de vostè, y no content amb axò ha tengut sa bondat d'honrar-me fins à n'es punt de voler-me tení à sa séua taula; esper que me permetrà que jò en bona correspondència obsequihi també à ses séues fiyes amb un petit recòrd d'amistat.

No pogué dí rès es véy, y En Jòrdi se tragué de dins ses butxaques des frach dues capsas iguals que contenían dos adressedos de brillants de gran valor, y los entregá à ses atlòtes.

Son pare amb una uyada va coneixe còm à bòn comerciant que cada adress d'aquells valia en pòca diferència vint mil duros y el reconvengué perqu'havía fèt aquell malgast sense motiu.

—Axò es un desbarat, (li deya.) Axò no son ses llissons que jò li vatx doná essent atlòt. Ha fèt mal en gastarsé un capital en *pòrros-fuyes* que rès han de produhí.

—Té rahó, (contestava en Jòrdi,) però vostè en té sa culpa de tot. Hagués passat contes, còm devia, es dia d'ahí que jò encara feya de mercadé, y no m'hagués convidat à diná avuy qu'es es primé dia que no 'n fas.

—Axò encara té remey, (contestá es véy.) Torn à vendre aquests dos adressedos maldament sia en pura pèrdua.

—¿Y sa cara que posarian aquestes señoretas, no la té en conta vostè. Axò lieu fa impossible.

—Elles están avesades à tot y se contentarán amb una alhaca de ménos prèu que jò los regalaré.

—Fassem una còsa, (esclamá En Jòrdi.) Jò no torn vendre lo qu'avuy he comprat. Es sa primera vegada que no vuy mercadetiá, y li propós qu'una capseta d'aquestes dues sia per sa fiya de vostè que més se torbará à casarsé, y s'altre jò la gorderé per una fiya méua per quant serà gran y al entrelant la donaré à gordá à sa mare.

—Jò ignorava que fós casat, (contestá es véy al temps que ses atlòtes li allargavan sa capseta perque la prengué.) ¿Per que no es vengut amb sa séua señora?

—Perque som fadrí. Y si anomen una fiya méua es perque esper que Deu que sempre m'ha ajudat, farà que me cás y me concedirá fiys y fiyes. Si una de vostés volgués essé sa mare de sa fiya que Deu me tenga apareyada, no sería necessari que me tornás s'adress.

Aquelles atlòtes s'empagahiren totes

dues y encortinaren ses galtes, al temps qu'es véy li deya que tendria una gran alegría es dia que 'l pogués abressá còm à un altre fiy.

Aquí En Jòrdi se dirijí à sa que tenia al costat séu qu'era sa que feya fésta y li preguntá amb molt de cariño y timidès:

—Señoreta, me diga amb tota franquesa: ¿Li agradaría à vostè s'essé sa depositaria y sa usufructuaria de s'adress destinat à una de ses méues fiyes?

—Es còr me diu qu'aquest encarrech me faria ditxosa.

Aquesta contestació m'estalvia sa feyna de segui contant lò que succehi després.

Amb axò ja va está fèt es valdeu y tregueren botelles y brindaren y begueren y hageren acabats es compliments de tota casta. Desde aquell moment tots se miraren còm una sola familia de mercadés honrats.

PEP D' AUBEÑA.

UN CIUTADÀ Y UN PAGÈS.

—¡Ola! ¿Qué tal, Sen Miquèl?
¿Que cavau aquest bossí?

—Ja heu pòt veure, Don Rafèl,
De sòl à sòl à su aquí
Per sa boca fas sa fèl.

—Vos duys una bòn suada
—Sa camia 'm pòden tòrsa.
Amb aquesta soleyada,
Un hòmo pòbre à la fòrsa
La du à s'esquena aferrada.

—¿Que goñau molt de jornal?
—Sèt reals, y bòn profit.
Ja heu veu; per tan pòch cabal
Aquí 'm ròmp sa pòst des pit,
Y es roñous tench que 'm fan mal.

—Però no n'heu de fé cas
Perque sa feyna es salut.
Qualsevòl hòmo de bras
Que diu que sa feyna put
Prest el veureu sense nas.

—Si à ses mans ò à qualque dit
No hey té cap bòtega blava.
Sap qu'está de divertit
Un hòmo, cava que cava,
Amb so cuyro ben rostit.

D'es qu'es sòl surt fins qu'es pòst
Amb s'espínada vinclada,
Trafagant dins aquest ròst,
Y ventant, còst lo que còst,
Un picassó ò una axada.

—Y es vespre content s'en vá
Cap à la vila xalest.
Allá hey té gustós sopá.
Fuma un pòch, y à jaure prest,
Y dòrm fins à l'ondemá.

—Dòrm, ò vetla; Don Rafèl;
Y devegades no sopa.

¡Ay, Bòn-Jesús; Deu del Cèl!
Vostè es creu qu'à n'En Miquèl
Tot li marxa vent en popa,

Basta y pròu sia pagès
¡Vera-Creu! Bòna l'ha dita.
Un pagès es un no rès,
Sense valiment ni pès,
Fins que se pòsa elevita.

—¡Ay, sant hòmo! ¿Y vos que creys
Que s'elevita es es tot?
¿Qu'à tothòm trèu p'es cabeys
De dins sa feyna; amb un mot,
Qu'es es remey des remeys?

¡Ja hey anau calsat per aygo!
Pareixeu un pòbre errat;
De contes, que s'ha pensat
Perque gasta un bòn paraygo
No sentí gens d'homitat.

Vos creys que tot es pa y mèl.
Més m'estim un cassòt nòu
Que 'm guany per beure bòn bròu.
Elevita sense sòu
Vòl dí rusca, sen Miquèl.

Ara jò vos contaré
Una petita rondaya.
Sen Miquèl, escoltau bé;
Rès deixeu passá per maya,
Que llavò vos deixaré.

Rica elevita vestí
Es una còsa molt bòn
Per aná al Born à lluhí,
Donant es bras à sa dòna
Y sa música senti.

Si un hòmo té bòn hazienda
Que li bast per tot se l'any,
Sense ningú que l'engañy
Ni li minv sa bòn renda
Qu'es es séu jornal ò guany.

Posarsé bòn guarda-pits,
Demunt sa camia bòn;
Amb botonets d'òr p'es pits
Y p'es puñs blanchs y enfortits,
Y en es cap lluhenta tròna.

Y quant anau à ca-vòstra
Trobau sa taula parada
Amb bòn recapte y bòn postre;
Y sa cuynera vos mòstra
Una cuixa ben torrada.

Y una gallina farsida,
Y de ví ranci un barral,
Y amb aquesta galan vida
Trey's sa cara etxarovida,
Si es menjá no vos fa mal.

Tot axò es vida ben bòn
Per un señó d'elevita
Que sense tení cohita
Lògra tot quant necessita
Amb sa bossa que li sòna.

Però hey ha qualque señó
Que sense rendes ni bens,
Du elevita y du bastó;
Y fa tan pòbre s'oló
Qu'hasta en fujan es parents.

Sa feyna que cada dia
Té que té plena d'embuys

Li fa pèdre s'alegría.
S'elevita es mudaría
Amb so cassòt que vos duys.

Perque 'l pòbre pèrd la vida
Cavilant còm goñá es pá;
Y si té criadeta y dida
Ha de posá es menjá ð mida
Per poderles agontá.

Y ha de fé cent mil papés,
Y doscentes mil baxeses;
Y ha de manlevá doblés
A fòrsa de fé interés
Per amagá cent flaqueses.

Perque sa modista hey vá.
Des vestit que fé à sa dòna
Es contet li du à cobrá,
Y s'hòmo no 'l vòl pagá
Perque sa bossa no sòna.

¿Que vos pareix, Sen Miquèl?
¿Vos fa sa séua elevita?
Aquest si que ja fa sa fèl.
Jò vos jur, còm som Rafèl,
Que té sa pell més que frita.

Si llavò hey va es sabaté
Y altre conta li presenta;
Y hey compareix es forné,
Y es sastre, y es capellé;
Llavò el pòbre hòmo rebenta.

¡Jesús! ¡Jesús! ¡Quin misteri
Té una elevita qu' es péla!
No li envejeu sa misèri,
Que cap dret al Cementèri
S'en va la pòbre à la véla.

Quant mos tornarèm à veure
Farem un altre xarrada.
Tot quant he dit poden creure.
Sa rondaya está acabada.
¡Sen Miquelet! A reveure.

—¡Vera-Creu! ¡Quina rondaya!
Ell m' ha deixat estorat.
Jò estim més jaure à sa paya
Qu' havè de du por mortaya
Sa elevita de Ciutat.

UN NEBOT DES RONDAYÉ.

XEREMIADES.

Varem rèbre à temps una invitació de Don Geròni Rosselló, president de s' Acadèmia de Belles Arts per assistí à sa Inauguració de ses Escòles de Dibuix. No hey poguerem assistí, per causes materials, però axí mateix li donám les gracies. Hem sabut qu'aquest acte va essé molt digna de sa Corporació que 'l celebrava y qu' es séu señó Secretari, redactó companero nòstro, lletgí una memòria de molt de mèrit.

*
**

Dilluns passat varem aná à veure s' exposició de tota casta de feynes que s' ha celebrat à n' es col·lègi de la Puresa, y una de ses còses que més mos cridá

s'atenció, vá essé uns calsons de llanilla apadassats, però que no se conexia casi casi qu' heu fossen, y axò demòstra que no passen es temps només fent punt de ganacet y floreres, sinó que saben fé bé de tot, tant objectes d' adorno còm necessaris.

Donam s' enhorabòna à totes ses exposidores, à sa señora directora Dona Alhèrta Gimenez y à ses demés mestres per lo bé qu' han sabut organisá aquesta exposició, y especialment la donam à sa qu' ha cosit aquells calsons, perqu' à n' es nòstro ignorant parè, encara que tot mos agrat, es de lo milloret qu' hey havia esposat allá dedins.

*
**

S' estèl amb coua continúa mostrant-mos cada dematinada d' un bon dia sa séua maravellosa claró. S' es fèt un d' ets estèls més hermosos y més notables de aquest sigle. Aquell que no l' ha vist encara, que s' espols sa sòn perqu' heu paga.

*
**

Aquest mes es es mes de ses fèstes y fires, no d' aquelles Fires y Fèstes que sortiren *buñols*, sinó de ses vertaderes fèstes populars y de ses animades fires que se celebran cad' any dins Mallorca.

Es convent de Sant Francesch va fé fèstes, à n' es centenari de sa mòrt de Sant Francesch y no hey faltá vida, animació y música y concurrència.

Es convent de Santa Teresa ha fèt fèstes à n' es centenari de sa mòrt d' aquesta Santa y heu ha fèt amb molt de gust y lluhiment; y es col·lègi d' instrucció primaria d' es Pònt d' Inca que dirigeix D. Llorèns Cruelles, que se sacrifica sempre amb bé des séus dexebles y colegials, ha fètes també lluhidíssimes fèstes à dita Santa, patrona des col·lègi, y amb motiu des centenari de sa séua mòrt ha inaugurat una estàtua que li dedica y ha celebrat un *certàmen* que comensant còm un estímulo p' es séus alumnos va acabá prenguenthi part altres persones que l' honraren amb bones composicions. Y tot axò s' es fèt sense es bombo de tómbols, ni esposicions, ni barraques llogadisses, ni balls de *boleros*; lo mateix que ses fires de Lluchmajó, de Felanitx y d' altres viles.

Ara mos quedan ses fires d' Inca ahont hey compareixen tots es porchs de Mallorca y ses carabasses de Muro y de sa Pòbla que tanta anomenada ténen per lo gròsses y bones.

*
**

Còm aquestes fires d' Inca son tan anomenades y es *Dijòus Bò* es sa corona y remato de ses mateixes, sa redacció de L' IGNORANCIA ha resòlt que sian aquestes fires y aquest *Dijòus* es dia destinat per publicá es resultat des *Certàmen* de L' IGNORANCIA, en substitució de ses *Fires de Palma* que tractava de solemnissá amb

aquest *Certàmen* y que no se féren per causes que no volèm sèbre; per lo mateix respectam es motius que tengué Don Bartomeu Ferrá per no volé perteneixe à n' es Jurat y substituhintlo amb so nombrament fèt à favò de Don Pere d' Alcántara Peña, demá diumenge se reunirá per doná compliment à n' es séu judici y fallo que se publicarà oportunament.

*
**

Diuen qu' han ubèrt tants de portals en es Teatro. Alguns d' ells los hem vists y més mos han paregut balcones que portals, perque s' escaló que los separa des pís de sa còsta té una altaria qu' es massa gròssa per escaló de portal. Convé que si hey ha qualque alarma d' incendi sápigam es qui fogiran y voldrán sortí per aquests balcones-portals qu' han de doná un bot que no baixarà à un d' ells de sèt pams.

*
**

Demá es es dia qu' es felanitxés ténen destinat per s' ubertura des teatro de sala qu' han fèt nòu y que per cèrt es ben coriós y mono.

Tot lo d' ell mos agrada ménos es fòro de ses butaques que deixa aná y convé que ses persones que s' hi assègan estigan advertides, no fòs còsa que s' hi asseguessen blanques y s' en axecassen vermeyes.

¿Quant veurem s' ubertura d' es nòu carril que ténen projectat?

Que no es descuydin y qu' estigan alèrta, perque segons noticies, hey ha qui hey pòsa mòrbo devall devall perque no es fassa ó es fassa malament. Aquest egoisme de qualcú fa temps que deuria havè estat combatut per sa part sana des mallorquins, perque primé que s' interés de determinades persones ha d' essé s' interés general des pùblich y de s' adelantanto en massa de tota s' illa.

A MON AMICH A. B. Y P.

SONET.

De l'innocència plé 't vaitx veure un dia;
Mirarte vaitx amb goig y gran ternura,
Y de ta veu esclau y ta hermosura,
Sentí mon còr ta amable simpatía.

Desde llavors per tú jò 'm moriria:
De tú apartat no tròb més qu' amargura;
Al téu costat sòls pueh trobar venturá,
Puis tas mirades m' umplan d' alegría.

Mon esperit per tú sempre suspira,
Y sens parar veure 't es lo qu' aspira.

Mirarte sempre es tota ma esperansa,
Que sòls ets tú en el mon lo que m' admira,
Y quant no 't veix 'm mata l' añoransa.

P. A. C.

*
**

CARTA NOTABILÍSSIMA.

A mi coser sin cabeza, de tuia que cuen tastar te doi aaser saber que tee com prado los seis puedes de corason quemio y el cuevo de mieli algodones que mevar es en co mena cuandoteen ares ha barselona sabras comote ignoro mucho muchoimi madre tan bien demi par te daras la memoria amier mano y tula resibiras de tu coser

En Rico Habierito.

TRADUCCIÓ.

A mon cosí: Sense cap de téua à que contestá te don à fé sèbre que t'he comprat es sis pòts de corcrem y es còvo de mèlicotons que me vares encomená quant t'en anares à Barcelona.

Sabrás que t'añor molt y ma mare també. Darás expressions à mon germá y tú les rebrás des téu cosí

Enrich Humbert.

COVERBOS.

Una vegada hey havia un calatravi que pretenia una jove per casarsè; però aquesta li feya amples per la causa que havia quebrat y tenia molts pochos recursos. Es calatravi qu'estava molt enamorat, cercá un amich séu molt homo de bé y que ses séues paraules passavan com un oráculo; y li digué que 'l servis de mèdi per lográ es séu fi; poguent assegurarli qu'anava equivocada si no 'l volia per causa de no tení recursos.

—¿Y tú dius vé, (li preguntá s'amich) que tens molt de material? ¿Ley puch assegurar à s'atlòta?

—Ara no 'n tench, (digué éll;) però demá decapvespre es cuyro que tendré en remuy no 'l daria per sètze mil duros.

—Pues bé, (digué s'amich,) demá decapvespre li parlaré.

L'ondemá s'en aná à parlá amb sa jove y li assegurá qu'es séu pretendent estava molt rich; en terme, de qu'actualment (li deya) es cuyro que té en remuy no 'l donaria per sètze mil duros. Y vejent sa jove aquell mòdo de parlá li doná es sí.

Quant fonch à ca-séua (pues se casaren) no veyá més que misèria, y un dia li digué:

—¿No deyes que tenies tant de cuyro? ¿y ahont es?

—Fiyeta, (digué éll) cap mentida t'he dita; quant aquell homo te parlava des cás, jò vatx cuydarmè molt bé de posarmè en remuy fins à sa cinta. Ara tú ma-teixa digués si tròbes que tenia rahó.

**

Un homo molt xocant feya un mul colcadó devant una partida d'amichs séus que 'l se miravan; y veys aquí que quant li estigué demunt, arrancá de core y éll à ferse enrera.

Quant ja li estava demunt sa coua per caure, esclamá:

—¡Bón-Jesús méu, enviaumè un altre mul que ja m'acab aquest!

**

Un dia trobaren un sollerich à n'es camí de Sòlle ajagut boca à terra y que parexia mòrt, com veraderament axí s'ho pensavan tots es qui 'l veyan. Poch temps després s'hi presentá es Jutje y tota s'autoritat per identificá aquell cadavre, y quant li feyan aquelles preguntes d'etiqueta pegant amb sa vara demunt éll, y preguntantli: «¿Homo qui t'ha mort?» à sa segona vegada se jirá y amb una veu aygordentosa digué:

—¡Noè!

Era qu'havia carregat fòrt ferm de such de parra.

**

Estant un militar un poch begut trobá un frare que se passetjava per fóra-pòrta y després d'haverse acarat amb ell, li feu mil preguntes impertinents y à la fi volgué que fumás un puro.

Es frare no volgué fumá, diguent que sa seua òrdre heu privava. Llavònses es soldat li pegá una fòrta galtada de cremat; però es frare li digué:

—Deu mos mana que quant mos féren à una galta donem s'altra y es soldat n'hi pegá un'altre.

Quant es frare va veure axò, digué:

—Ara si que no me mana rès pús.

Y arromangantse fins part demunt es colsos li ensivellá uns quants còps de puñy que 'l me fé torná mitx tonto.

**

Una mare deya à un fíy séu qu'havia vengut de fóra y estava molt gras:

—¿No me dirás còm es qu'engreixas tant?

—Mumare, qui m'engreixa es es menjá.

—Ydò jò no sé còm es que menjas tant, perqu'amb sos pochos dies que fa qu'ets aquí, he notat que tú tot sòl menjás més que tots nòltros plegats.

—Anau molt errada; no creguen que jò visca per menjá, jò no més menj per porè viure, y en tant es axí, que sòls rohech fins qu'estich plè.

CRIDA.

INSPIRACIONES. Colecció de poesies castellanes per s'inspirat poeta mallorquí, Don Jusèp Taronj, Prevere, Canonge del Sacro-monte de Granada.

Es un tom de 510 pàgines que se vén à tres pessetes à sa llibrería de Don Miquel Roca, Plassa des Born, núm. 90.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Si s'enceja fés torná coia tothòm aniria'mb cròsses.*

SEMBLANSES.—1. *En que té moltes formes.*
2. *En que té herbes.*
3. *En que té mànech.*
4. *En que té gábies.*

TRIÀNGUL.....—*Ventay-Ventá-Vent-Ven-Vé-V.*

XARADA.....—*Ca-fe-té.*

CAVILACIÓ.....—*Canals.*

FUGA.....—*Un hòmo sense passió es còm una guitèrra sense còrdes.*

ENDEVINAYA.....—*Una ànnera.*

GEROGLIFICH.

S : VI : D : s oló nòm : = d III carts

F. C.

SEMBLANSES.

1. En que s'assembla un'escòla à un bombardino?
2. ¿Y un esveyadó d'oliveres à un frare de Sant Agustí?
3. ¿Y sa música militar à una guarda de dònnes?
4. ¿Y es menestrals à ses viñes de Manacò?

MBSTRE GRINOS.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.

Ompli aquestes pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, es mèu nòm; sa 2.ª, lo que tench; sa 3.ª, una planta; sa 4.ª, un líquid, y sa 5.ª, una lletra.

ECSEMÉ.

PREGUNTES.

1. ¿Còm es axò qu'una còsa se puga menjá abans de tenirle?
2. ¿Quina fruyta hey ha que tothòm diu qu'es d'un altre maldament sia séua?
3. ¿Quines dues fruytes son bònnes separades y plegades sòlen fé mal de ventre?

UN AMICH MÉU.

CAVILACIÓ.

MOLAS

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge mallorquí.

EN JUSEPI.

FUGA DE CONSONANTS.

U A . E . . . I . A . U E . A . E . A . E . E . E . E . . . O U O . X .

ENDEVINAYA.

Jò no som cap edifici,
Ni cap palacio, ni casa,
Y estich plèna de columnes
Sense tení cap fatxada.

UN PENSADÓ.

(Ses solucions dissapte qui vé si som dius.)

21 OCTUBRE DE 1882

Estampa d'En Pere J. Gelabert.